

Bredero hief het hoofd op.

— „Vondelen! Waarom Vondelen?”

Hij had met zekere drift gesproken. Hij was altijd met Joost Joosten van den Vondel uit de Warmoesstraat in de Trouw bevriend geweest. Hij had in 1612 een sonet voor Vondel's eerste treurspel: *Het Pascha* geschreven. Toen waren de broeders „In Liefde Bloeiende” nog zeer bevriend met de leden van de Brabantsche Lavendelbloem, die den jongen Vondel onder hare leden telde. Sedert de twisten met Rodenburgh en de oprichting der Academie had hij Vondel niet meer ontmoet. Er was iets zonderlings in dezen jongen koopman, die zich bijna nergens vertoonde, alleen met goed Doopsgezinde stadgenooten omgang hield, en noch in de Kamer, noch in de Academie belang scheen te stellen. Ook had hij sedert zijn *Pascha* geen tooneelwerk meer aangeboden. Zijn geest had maar eens met stoutheid getuigd, toen hij zijne *Hymnus over de Wijd-beroemde Scheepsvaert der Vereenigde Nederlanden* aan den dag gaf. Dat was reeds vijf jaren geleden. Sedert had men niet veel van Vondel gehoord, die zich met vertalen scheen bezig te houden, en als dienaar of diaken der Waterlandsche Doopsgezinde gemeente van alle luidruchtige samenkomsten met zijne kunstbroeders had afgezien.

Toen Hildegond den naam Vondel noemde, kwam Gerbrand dit alles plotseling te binnen vallen. En nu deed zij hem een klein verhaal over hare kennismaking met Vondel. Hildegond's man, Jan Adriaensz. van Tongerlo, had te Amsterdam nog een oom van vaderszijde, Cornelis van Tongerlo, koopman, wonende in de Warmoesstraat. Maar deze oom had zich weinig om zijn neef bekommerd. Er had vijandschap geheerscht tusschen de broeders Cornelis en Adriaen van Tongerlo. De eerste was bemiddeld, de laatste arm. Deze nu stierf in de kracht zijns levens, en liet zijn eenigen zoon, reeds wees door den dood zijner moeder, in kommerlijken toestand achter. De knaap was te fier om hulp te vragen bij den rijken oom, en overgelukkig, toen Adriaen Cornelisz. Bredero hem in de Nesse als eenvoudig leerjongen opnam.

Hildegond had na haar huwelijk haar man vermaand, vrede te sluiten met zijne gegoede familie in de Warmoesstraat. Van Tongerlo deed al wat Hildegond verlangde, en zoo hadden beide echtgenooten in de Warmoesstraat een goed onthaal gevonden bij Cornelis van Tongerlo en zijne huisvrouw Marretje Pietersdr. In dit huis had Hildegond Vondel ontmoet. Vondel behoorde tot de oude vrienden van deze familie. Als jonkman van achttien jaren had hij in 1605 zijn eerste gedicht geschreven op de bruiloft van eene der dochters des huizes, Clara van Tongerlo. Met vreugde ontdekte Hildegond, dat Vondel, reeds bekend als poëet, haar broeder Gerbrand zeer hoog stelde. Zij spraken over hem, over kunst, over den theologischen strijd in Holland, en weldra bleek tusschen hen beiden groote samenstemming, ondanks nog grooter verschil van meening. Vondel wendde zich van het veldwinnend Gomarisme af, daar hij in zijn edelen ernst den bitsen strijd over godgeleerde geschilpunten diep betreurde. Zelfs voor eene volgster van Ursinus als Hildegond had de kalme, waardige toon van den dichter iets bekoorlijks. Zijn godsdienst was